

kontroll MANAGED

VIP
SOROZAT 2.

Gabriel önuralma
legendás volt.

De aztán besétált
az életébe Sophie.

fine
selection

K R I S T E N C A L L I H A N

K R I S T E N C A L L I H A N

kontroll

MANAGED

VIP
SOROZAT 2.

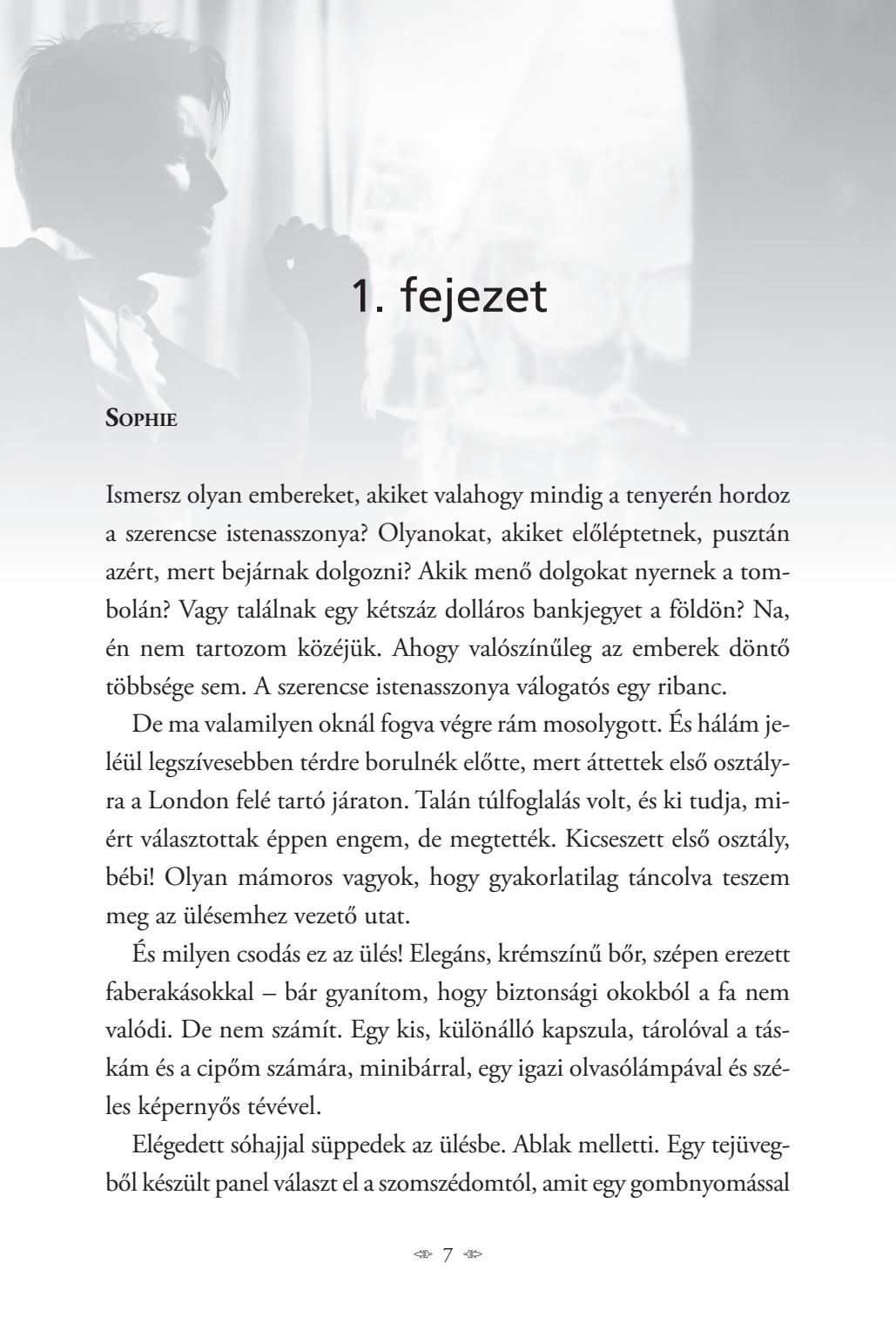
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Valamikor réges-régen beleszerettem egy fiatalemberbe, aki a világon mindennél jobban kedvelte a Soda Stereo nevű argentin rockegyüttest. Sokan bizonyára nem is hallottatok róluk, de százezer férőhelyes stadionokat voltak képesek megtölteni, tizenhétmilliónál is több albumot adtak el, és volt egy MTV Unplugged fellépésük is – ajánlom, hogy ez utóbbinak nézzetek utána.

Mindössze néhányszor láttam sírni a fiatalembert, aki ma már a férjem. A nap, amikor megtudta, hogy Gustavo Cerati, a Soda Stereo frontembere meghalt, ezen alkalomak egyike volt. Ekkora ereje van a zenének – az ember sokszor úgy érzi, hogy a zenészek a barátai, akik képesek hangot adni a fájdalomnak, az örömeinek, a szerelmének vagy a gyűlöletének a zenéjükkel. Mindig ez jár a fejemben, amikor ezeken a regényeken dolgozom. És az, hogy milyen csodálatos lenne akár csak egy parányi szerepet is játszani egy zeneszám megszületésében.

1. fejezet

SOPHIE

Ismersz olyan embereket, akiket valahogy mindig a tenyerén hordoz a szerencse istenasszonya? Olyanokat, akiket előléptetnek, pusztán azért, mert bejárnak dolgozni? Akik menő dolgokat nyernek a tombolán? Vagy találnak egy kétszáz dolláros bankjegyet a földön? Na, én nem tartozom közéjük. Ahogy valószínűleg az emberek döntő többsége sem. A szerencse istenasszonya válogatós egy ribanc.

De ma valamilyen oknál fogva végre rám mosolygott. És hálám jeleül legszívesebben térdre borulnék előtte, mert áttettek első osztályra a London felé tartó járaton. Talán túlfoglalás volt, és ki tudja, miért választottak éppen engem, de megtették. Kicseszett első osztály, bébi! Olyan mámoros vagyok, hogy gyakorlatilag táncolva teszem meg az ülémhez vezető utat.

És milyen csodás ez az ülés! Elegáns, krémszínű bőr, szépen erezett faberakásokkal – bár gyanítom, hogy biztonsági okokból a fa nem valódi. De nem számít. Egy kis, különálló kapszula, tárolóval a táskám és a cipőm számára, minibárral, egy igazi olvasólámpával és széles képernyős tévével.

Elégedett sóhajjal süppedek az ülésbe. Ablak melletti. Egy tejüveg-ből készült panel választ el a szomszédomtól, amit egy gombnyomással

lehet felhúzni és leereszteni. A két ülés meghitt kabinná alakítható a közlekedőfolyosó fölőli csillogó tolóajtó segítségével. Olyan az egész, mint egy régimódi, luxuskivitelű vonatfülke.

Az elsők között lépek a fedélzetre, így engedek a kísértésnek, és gyorsan megnézem a számomra bekészített ajándékokat: mentolos cukorka, bolyhos zokni, alvómaszk és – *óóó!* – egy kis táska tele kozmetikumokkal. Utána az ülés funkcióit próbálgatom. Fel-le húzogatom a két széket elválasztó üveglapot – egészen addig, amíg meg nem hallok a baljós *kattanást*. A panel nagyjából két és fél centire az elválasztó fölött megakad, és utána nem lehet felhúzni.

Megszeppenve elkapom a kezemet, gyorsan leveszem a cipőmet, majd az első osztály étlapjának tanulmányozásával foglalom el magam. Ez utóbbi meglehetősen hosszú, és minden fantasztikusan néz ki rajta. Jóságos ég! Hogyan térek majd vissza ezek után a turistaosztály marhavagonnal felérő, konzervkajákat kínáló poklához?

Éppen azon töprengek, hogy pezsgőkölt vagy egy pohár könnyű bort kérjek-e felszállás előtt, amikor meghallom a férfi mély hangját. Brit akcentussal beszél, és nagyon bosszúsnak tűnik.

– Mit keres ez a nő a helyemen?

A nyakam megfeszül, de nem nézek fel. Feltételezem, hogy rám céloz. A hangja valahonnan a fejem fölül jön, és rajtam kívül kizárólag férfi utasok vannak.

És az idegen téved. Ó, nagyon is téved. A *saját* helyemen ülök. Kétszer is ellenőriztem, aztán megcsíptem magam, és még egyszer ellenőriztem. Csak utána ültem le. Tudom, hogy hol a helyem – csak azt nem, hogyan kerülhettem ide. Hé, nálam senki sem lepődött meg jobban, amikor a check-in során tájékoztattak, hogy az első osztályon fogok utazni. Szó se lehet róla, hogy ezek után visszamenjek a turistaosztályra.

Az ujjaim megfeszülnek az étlapon, és úgy teszek, mintha azt lapozgatnám, de valójában csak hallgatózom. A légiutas-kísérő válasza túl halk ahhoz, hogy meghallhassam, de a férfié nem.

– Szándékosan vásároltam két jegyet erre a járatra. Kettőt. Még hozzá nemes egyszerűséggel azért, hogy senkit ne ültessenek mellém.

Nos, ez... Dekadens? Furcsa? Mindent megteszek, hogy ne húzogassam a számat. Mégis ki csinál ilyet? Tényleg annyira szörnyű valaki más mellett ülni? Utazott ez a fickó valaha turistaosztályon? Ott még a szőrszálakat is megszámolhatnánk egymás orrában. Itt a székem annyira széles, hogy jó harminccentinyi távolságra vagyok az ő hülye ülésétől!

– Sajnálom, uram. – A légiutas-kísérő valósággal dorombol válaszáds közben, ami elég különös. Inkább ingerültnek kellene lennie. Talán ez is része az első-osztályon-utazóknak-még-a-seggét-is-kinyaljuk-mert-rengeteg-pénzt-fizettek-érte rutinnak. – A járatra a kelletténél több foglalás érkezett, így minden ülés elkelt.

– Pontosan ezért vásároltam két helyet – csattan fel a férfi.

Az utaskísérő ismét mormol valami megnyugtatót. Nem tudom kivenni, hogy mit, mert két férfi halad el mellettem, útban az ülésük felé; valami részvényopciókról beszélgetnek. Amikor eltávolodnak tőlem, újra meghallom Mr. Fennhéjázó hangját.

– Ez egyszerűen elfogadhatatlan!

A jobb oldalam felől mozgás támad, amitől én kis híján odébb ugrom ijedtemben. Látom az utaskísérő vörös blézerét, ahogy közelebb hajol, és megnyomja a gombot, amivel az ülések közötti panelt lehet vezérelni. Forróság önti el az arcomat, még mielőtt elkezdené a magyarázatát.

– Van egy elválasztófal...

A nő elhallgat, ugyanis a panel nem emelkedik fel.

Én az étlapba temetkezem.

– A pokolba! Nem is működik?! – hördül fel Mr. Fennhéjázó.

Ezután pont olyan jól alakulnak a dolgok, ahogy arra számítani lehet: a férfi háborog, a nő csitítgatja. Én az étlap első és második oldala között keresek menedéket.

– Talán el tudom érni, hogy valaki helyet cseréljen önnel – ajánlja fel a segítőkész stewardess.

Igen, könyörgök! Varrd valaki másnak a nyakába!

– Hogyan segítene az rajtam? – kérdezi Mr. Fennhéjázó felháborodottan. – Az egésznek az volt a lényege, hogy a mellettem lévő hely üres maradjon.

A legszívesebben javasolnám neki, hogy várja meg a következő járatot, és kíméljen meg bennünket a szenvedéstől, de ilyet természetesen nem tehetek. Az összecsapás végül azzal zárul, hogy a kiállhatatlan alak dühös mordulással leveti magát a helyére. Nagydarab ember lehet, mert érzem magamon a mozdulat által keltett szelet.

Izzó tekintete valósággal végigperzseli a bőrömet, mielőtt elfordulna.

Ellenszenves majom!

Nagy csattanással lerakom az étlapot, és úgy döntök, *csessze meg! Ideje szórakozni egy kicsit.* Mi történhet? A csomagok berakodása folyamatban, engem ugyan ki nem raknak innen!

Keresek egy rágót a táskámban, és bekapom. Rágom egy kicsit, aztán nagy szakértelemmel pukkasztgatni kezdem. Csak ekkor fordulok a férfi felé.

Mozdulat közben hagyom abba a rágást. Egy pillanatra teljesen elkábít a mellettem ülő alak látványa. Jóságos ég! Senkinek sincs joga hozzá, hogy ennyire szexi és közben ilyen faragatlan legyen! Ez a pasas egyértelműen a legjóképűbb férfi, akit valaha láttam. És ez eléggé

furcsa, mert a vonásai egyáltalán nem tökéletesek, nem is finomak. Nem, markáns, határozott arca van – az állkapcsa elég éles ahhoz, hogy az acélt is képes legyen átvágni, az álla feszes, az arccsontja magas, feltűnő orra pedig majdnem túl nagy, mégis tökéletesen illik az arcához.

Egy tésztaképű, őszülő arisztokratára számítottam, de az ő bőre napbarnított, szénfekete haja eltakarja a szemöldökét. Formás, mogorva ajkait ingerülten összeszorítja, és a homlokát ráncolva mered a kezében tartott magazinra.

Viszont nyilvánvalóan megérzi magán a tekintetemet – a tény, hogy úgy tátogok, mint egy partra vetett hal, valószínűleg nem sokat segít –, mert felém fordul, és rám mered. Férfias szépsége teljes erejével csap le rám.

A szeme tengerkék. Sűrű, sötét szemöldökét összeráncolja, az arc kifejezése vihart jósol. Arra készül, hogy leteremtsen.

A gondolatot egy másik követi: jobb, ha kihozom a helyzetből a legtöbbet.

– Jézusom! – kiáltok fel, aztán felemelem a kezemet, mintha árnyékolni próbálnám a szememet. – Olyan, mintha a napba néznék.

– Mi? – förmed rám a férfi. Lézeréles szeme elkeskenyedik.

Ó, ez jó multság lesz!

– Hagyja abba, rendben? – hunyorgok rá. – Túl szexi. Egyszerűen kibírhatatlan. – Ez így is van, bár normális körülmények között valószínűleg sosem lenne bátorságom kimondani.

– Jól van? – kérdezi olyan hanglejtéssel, amiből egyértelmű, hogy meg van győződve ennek az ellenkezőjéről.

– Nem, hiszen majdnem megvakított. – Legyezgetni kezdem magam a kezemmel. – Van kikapcsológombja? Esetleg lejjebb lehet tekerni valahogy?

A férfi orrcimpája megremeg, a bőre egy árnyalatnyival sötétebbé válik.

– Nagyszerű. Itt ragadtam egy örült nőszemély mellett.

– Ne mondja, hogy nincs tudatában, milyen szédítő hatással van a környezetére! – Tágra nyílt, csodálkozó szemmel nézek rá. Vagy legalábbis remélem, hogy ezt teszem.

Amikor megragadom a kettőnk közötti elválasztófal peremét, és közelebb hajlok hozzá, összerezzen. Basszus! Milyen isteni az illata – drága kölni és finom gyapjú keveréke.

– Valószínűleg úgy hullanak a lába elé a nők, mint a legyek.

– A lábam elé hullott legyek legalább némák – motyogja a férfi, és dühösen lapozgatja a magazinját. – Hölgyem, legyen olyan kedves, és az út hátralévő részében ne szóljon hozzám!

– Maga egy gróf? Úgy beszél, mint egy gróf.

A férfi feje megrándul, mintha rám akarna nézni, de valahogy sikerül uralkodnia magán. Előreszegezi a tekintetét, és olyan erővel szorítja össze a száját, hogy elfehéredik az ajka. Milyen nevetséges!

– Vagy netán herceg? Tudom már! – Csettintek az ujjaimmal. – A mesebeli herceg!

A férfi hirtelen kifújja a levegőt, és olyan hangot ad ki közben, ami valahol a nevetés és a felháborodás között egyensúlyoz, bár inkább a felháborodás felé hajlik. Aztán hirtelen mozdulatlanra dermed. Egy pillanat erejéig aggodalom tölt el, mert útítársam nyilvánvalóan éppen most döbönt rá, hogy csak heccelelem. Eddig fel se fogtam, mennyire jó felépítésű a fickó.

Valószínűleg száznyolcvan centinél is magasabb, a lába hosszú és erős, sötétszürke nadrág feszül rajta.

Jézusom! Kötött mellényt visel: galamszürke és körülöleli a felsőtestét. Teljesen nevetségesen kellene kinéznie benne, de nem... Csak

kiemeli erős karját. Azok az izmok valósággal feszegetik legombolós nyakú, fehér inge határait. Nem igazság!

A válla annyira széles, hogy a hatalmas első osztályú ülés kicsinek tűnik tőle, de magas és szikár. Gyanítom, hogy a finom és elegáns ruházat alatt megbúvó izomzat is nyálcsorgató lehet. A fene vinné el!

Magamba szívok minden apró részletet, azt is, ahogy hatalmas keze ökölbe szorul. Nem mintha arra számítanék, hogy ellenem fordítja az erejét. A viselkedése alapján üvölt róla, hogy egy nagyképű alak, de nem tűnik agresszívnek. Az utaskísérővel szemben se igazán emelte fel a hangját egyszer sem.

Mégis, amikor lassan felém fordul, a szívem hevesebben kezd dobogni. A szája gonosz mosolyra húzódik.

Ne nézz rá! Be fog szippantani a szexiség örvényébe, és onnantól kezdve nem lesz visszaút!

– Leleplezett – avat a bizalmába halkán. A hangja olyan, mint a pirítósra kent meleg vaj. – A mesebeli herceg vagyok, szolgálatára. Bocsásson meg, hölgyem, amiért olyan türelmetlen voltam, de rendkívül fontos küldetésen vagyok. – Közelebb hajol hozzám, és gyorsan körülnéz, mielőtt ismét felém fordulna. – Tudja, éppen a jövődöbelimet keresem. Mivel viszont nincs a lábán üveg cipellő, maga nem lehet az.

Mindketten lenézünk meztelen lábfejemre, és a padlón heverő piros Converse cipőmre. A férfi megcsóválja a fejét.

– Bizonyára megérti, hogy a feladatomra kell összpontosítanom.

Széles – bár mesterkéltséggel – mosolyt villant felém, amitől előbukkan egy gödröcske az arca egyik felén, nekem pedig elakad a lélegzetem. Az ördög vinné el! Kétszeresen is!

– Hű! – Ábrándos sóhajt hallatok. – Még rosszabb, amikor mosolyog. Lennie kellene magán valami figyelmeztetésnek, napsugaram.

A férfinak erre az arcára fagy a mosoly, és már nyitja is a száját, hogy visszavágjon, de ekkor a stewardes váratlanul ismét felbukkan mellette.

– Mr. Scott, szeretne egy italt felszállás előtt? Pezsgőt? Esetleg Pellegrinót?

Meglep, hogy nem magát ajánlja fel, bár vannak erre utaló jelek abban, ahogy a férfi fölé hajol. Az egyik kezét a vállá közelében az ülésen nyugtatja, és homorítja a hátát, hogy kidüleszthesse a mellét. Nem tudom hibáztatni. A fickó tényleg lenyűgöző.

Mr. Scott szinte oda sem pillantva felel:

– Nem, köszönöm.

– Biztos benne? Talán egy kávét? Teát?

Egy szemöldök a magasba szökken, méghozzá olyan pökhendien, amire csak egy brit képes.

– Semmit sem kérek.

– Egy pezsgő jólesne – szólalok meg.

De a légiutas-kísérő egy pillanatra sem veszi le a szemét a prédájáról.

– Őszintén sajnálom a kavarodást, Mr. Scott. Értesítettem a feletteseimet, és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy gondoskodjanak a kényelméről.

– Ezen a ponton már nem igazán van jelentősége, de köszönöm.

– A férfi máris nyúl a magazinja után, aminek a borítóján egy elegáns sportkocsi pompázik. Tipikus.

– Nos, ez esetben, ha másra nincs szüksége...

– Nem tudom, ő hogy van vele – vágok közbe –, de én nagyon örülnék... Hé! Helló! – Integetni kezdek a ringó csípővel távolodó nő után. – Hé, szivi!

Érzem, hogy Mr. Scott önelégülten vigyorog mellettem, ezért rámeredek.

– Ez a maga hibája, ugye tudja?

– Az enyém? – Felvonja a szemöldökét, de továbbra sem veszi le a szemét a magazinjáról. – Mégis, hogy a pokolba jutott erre a következtetésre?

– Az átkozott jóképűsége miatt a hölgy magán kívül minden másra vak volt, napsugaram.

Mr. Scott arca kifejezéstelen, a szája sarka azonban megremeg.

– Bárcsak képes lennék elérni, hogy a nők szava is elálljon tőlem! Nem tehetek róla, ezen muszáj vigyorognom.

– Ó, fogadok, hogy azt csodásnak találná: az összes védtelen nő csak mosolyogna és bólogatna. Bár attól tartok, hogy az én esetemben ez nem jönne be.

– Természetesen nem – vágja rá Mr. Scott fapofával. – Én egy olyan példány mellett ragadtam, amelyiknek a jelek szerint gyógyíthatatlan szófosása van.

– Mondja ezt az, akit székrekedés gyötör a társas kapcsolatok terén.

A férfi mozdulatlanra dermed, a szeme elkerekedik. Aztán elfúló horkantás szakad ki a torkából, ami végül fojtott nevetéssé alakul.

– Jézusom! – Két ujjá közé csippenti az ornyergét, és minden erejével próbálja megőrizni az önuralmát. – Nekem befellegzett.

Elmosolyodom, a legszívesebben én is felnevetnék, de visszatartom.

– Jól van, jól van – paskolom meg az alkarját. – Meglátja, gyorsan elrepül majd ez a hét óra.

Ő felnyög, és felemeli a fejét. A szemében tükröződő vidámság ezúttal őszinte, és éppen ezért sokkal halálосabb is.

– Biztos, hogy nem fogom kibírni...

A repülő enyhén megremeg, és elkezd eltávolodni a beszállókaputól. Mr. Napsugár elsápad, aztán a zöld egy figyelemre méltó árnyalatát veszi fel az arca, mielőtt teljesen elszürkülne. Retteg a repüléstől, de egyértelműen inkább választaná a zuhanást, mint hogy ezt beismerje.

Remek. Valószínűleg levegő után fog kapkodni, még mielőtt elérnénk az utazómagasságot.

Talán mert az anyukám is fél a repüléstől, vagy mert szeretném azt hinni, hogy Mr. Napsugár azért viselkedik ilyen szörnyen, mert szorong, nem pedig azért, mert egy hatalmas seggfej, úgy döntök, hogy segítek neki. És természetesen közben szórakozom még egy kicsit a rovására.

GABRIEL

Ez maga a pokol. Ismerős a hely: egy hosszú, szűk cső reszketeg szárnyakkal. Egy ötszáz férőhelyes halálcsapda áporodott levegővel és zúgó motorokkal. Sokszor jártam már itt. Csakhogy ezúttal az útítáram az ördög maga.

Elég régóta vagyok a szórakoztatóiparban ahhoz, hogy tudjam, az ördög mindig nagyon vonzó csomagolásban jelenik meg. Úgy könnyebben a hatalmába tudja keríteni a gyanútlan balfékeket. Ez a példány úgy néz ki, mintha az ötvenes évekből érkezett volna – angyal arca körül platinaszőke haj örvénylik, hatalmas barna szeme és hihetetlenül vörös ajka van. Az alakja homokórára emlékeztet, bár minden tőlem telhetőt megteszek, hogy figyelmen kívül hagyjam ezt aényt.

A mellét viszont egyáltalán nem könnyű nem észrevenni. Valahányszor megszólal, a dús halmok úgy ficáncolnak, mintha önálló életük lenne. Tekintve, hogy ez a furcsa, nagyszájú teremtés soha nem tart szünetet beszéd közben, az a veszély fenyeget, hogy teljesen a fantasztikus, dupla D-snek tűnő idomok hatása alá kerülök.

Szent ég! Egyre csak fecseg. Mint valami rémálomszerű Gruffa-csór¹, akinek az egyetlen célja az, hogy az örületbe kergessen.

– Hé, ide figyeljen! – Még több ficáncolás, a vörös ajkak fintorra húzódnak... – Tudom, mire megy ki a játék, és nálam nem megy vele semmire.

Felkapom a fejemet.

– Tessék?

– Ne *tessékeljen* itt nekem azzal az előkelő brit akcentusával! Nem fogok elalélni tőle! – Egy karcsú ujj billeg az orrom előtt. – Nem érdekel, mennyire szexi a hangja, nem fog működni.

Akkor sem fogok elmosolyodni! Szó se lehet róla!

– Fogalmam sincs, mire céloz, de a maga helyében én a leszállás után azonnal orvosi segítséget kérnék.

– Huh. Azért próbálja elhitetni velem, hogy retteg a repüléstől, mert azt reméli, hogy megszánom.

Szörnyű érzés kúszik fel a gyomromba, és ökölbe szorítom a kezemet, nehogy ordibálni kezdjek – nem mintha lenne esélyem megszólalni. A lány továbbra is mondja a magáét. Egy csomó badarságot hord össze.

– Azt képzelem, hogy ha feszülten és halálra váltan ücsörög itt mellettem, figyelemelterelésként majd felajánlok magának egy jó kis furulyázást.

¹ Lewis Carroll: *Jabberwocky* (Tótfalusi István fordítása).

Nagyon megalázottnak érzem magam, egészen addig, amíg meg nem hallok a *furulyázás* kifejezést.

– Tessék?

– Nos, az nem fog megtörténni.

Ne figyelj a farkadra! Ne figyelj rá! Idióta! Fókuszálj az aktuális problémára!

– Maga meg van háborodva. Ez egyértelmű.

– Maga pedig egy jóképű, de agyafűrt gazember. Legnagyobb szerencsétlenségére a vonzó külső nem elég. Nem vagyok hajlandó megtenni.

Olyan közel hajolok a lányhoz, amennyire csak merek.

– Nézze, még ha vágynék is rá, hogy bárhol megérintsen az ajkával, mi az ördögért akarnám, hogy lefurulyázzon éppen itt? – A közlekedőfolyosó felé intek a kezemmel. – Az egész kabinból láthatóak vagyunk. Ki képes ilyesmire?

– Én biztos nem – vágja rá a lány, és viszolygás tükröződik a tekintetében. – De most elárulta magát! Egyértelmű, hogy foglalkoztatja a dolog logisztikája.

Nem fojthatom meg a holdkórost!

Olyan erővel szorítom össze a fogamat, hogy az szinte már fáj.

– Hölgym, ha ez a halálcsapda tüzes golyóként lángolva száguldana a föld felé, és az utolsó esélyem a szexre ebben az életben a maga szája lenne a farkamon, kioldanám a biztonsági övemet, és a halál torkába vetném magamat – sziszegem.

A lány pislogni kezd, hatalmas szeme minden korábbiánál jobban elkerekedik, de a tekintetében nincs semmiféle indulat.

– Micsoda szóáradat, napsugaram! De szerintem hazudik. Nagyon is akarja.

Úgy tátogok, mint egy partra vetett hal. Levegő után kapkodok. Semmi sem jut az eszembe. Képtelen vagyok megszólalni, ami ritkaságszámba megy. Lehet, hogy a legtöbb emberrel nem elegyedek szóba, de nagyon is képes vagyok az elmés visszavágásra, amennyiben a helyzet úgy kívánja.

A fejünk fölött felcsendül egy halk hang. Felnézek, és látom, hogy a „Biztonsági öveket bekapcsolni” jelzés nem aktív. A gép egyenesbe került és stabilizálódott a levegőben. Mire visszafordulok a hárpia felé, ő a magazinjába temetkezik, és boldogan lapozgat benne. A szája sarkában apró, önelégült mosoly bujkál.

Úgy ér a felismerés, mint ha gyomorszájon vágtak volna: a lány már megint csak szórakozott velem. Elterelte a figyelmemet a felszállásról, méghozzá olyan hatékonyan, hogy észre se vettem, amikor a gép a magasba emelkedett. Most vegyes érzelmek gyötörnek: kellen len csodálat, kényelmetlen hála és heves bosszúvágy.

A bosszúvágyé a legerősebb hang a fejemben, és az ajkamba harapok, nehogy elvigyorodjak. Előrehajolok, valósággal belemászom a személyes terébe, és közben igyekszem tudomást sem venni az őt körülengő citromtortaillatról.

A lány azonnal megmerevedik, felkapja a fejét, és kihúzza magát ültében. Imádom.

– Rendben – mormolom a fülébe halkan, mire ő megborzong, és próbál elhúzódni. – Most rajtakapott. Vágyom az orális kielégülésre. Nagyon is! Lenne olyan kedves, és könnyítene rajtam?

Elakad a lélegzete, bársonyos bőre elsápad.

– Most ugrat?

– Már megbeszéltük. – Benyúlok a biztonsági övem alá, hogy kioldjam a nadrágszíjamat. – Éget a vágy, és csak maga segíthet.

– Hé, álljon meg egy percre, cimbora! – A lány a mellkasomnak feszíti a tenyerét, majd gyorsan el is kapja, mintha az érintés égetne.

Különös módon valóban elég meleg volt, még mindig érzem a tenyere lenyomatát a ruháim rétegein át. Ügyet sem vetek a dologra, kihívóan felvonom a szemöldökömet.

– Ne aggódjon! Van egy tervem. Egyszerűen tegyen úgy, mintha fejfájás gyötörné, és hajtsa az ölembe a fejét! Én majd betakargatom egy pléddel, hogy védjem a fénytől. Így senki sem fog csodálkozni, hogy miért nyögdecsel.

Kioldom az övem, mintha arra készülnék, hogy előrántsam a farkamat.

– Vagy jobbat tudok. Bezárom a fülkénk ajtaját, úgy senki sem zavarhat meg bennünket. Akkor alaposan megdolgozhat.

A lány fojtottan felnyög.

– Maga... aljas... Ezt nem hiszem el...

– Ó, ugyan már, édesem! Szívogassa egy kicsit! Legalább a hegyét nyalja meg!

A franca! Nem kellett volna ezt mondanom. A farkam azonnal feláll. Mérhetetlenül tetszik neki az ötlet. A lány eltátja a száját. Az ajka vörös, lágy és telt... *Szedd össze magad, te vadbarom!*

Széles vigyorral közelebb hajolok hozzá, neki pedig valósággal lán-gol az arca.

– Egy kicsit megráncigálja, fel-le mozgatja rajta a kezét. Annyi-ra felajzott vagyok, nem sok időbe telne. Öt, maximum tíz percbe.

A lány elhalóan felhördül, én pedig fájdalmasan nyöszörögni kezdek:

– Szabadítson meg a szenvedéseimtől, édes kis örömlány!

Ez eléri a kívánt hatást. A lány felvonja a szemöldökét.

– Örömlány? Örömlány?!? – Közelebb hajol, az orrunk szinte összeér, a szeme elsötétül és elkeskenyedik a dühtől. – Szopjam le? Maga fennhéjázó, arrogáns...

– Ezek a szavak alapjában véve egymás szinonimái, édesem.

– Faszfej... – A lány hangja elhal, kicsit elhúzódik tőlem, végigjártatja a tekintetét az arcomon. Aztán elmosolyodik. Szélesen és elégedetten, én pedig azon kapom magam, hogy kissé megszedít a sebeség, amellyel képes váltani a különféle érzelmek között. – Ó, ügyes próbálkozás, napsugaram – dörmögi. – Ügyes próbálkozás. Rájött, hogy csak szórakozom, ugye?

Nem vagyok képes a szemébe nézni, mert akkor azonnal lelepleződnek. Ilyen botrányos nőszeméllyel még egyetlen repülőutam során sem találkoztam, de az biztos, hogy igazán intelligens.

– Valóban csak szórakozott?

A lány erre gúnyosan felnevet.

– Meg kellene hívnia egy italra köszönetképpen.

– Az első osztályon ingyenesek az italok, cserfes lány.

– Az elv a lényeg.

Akár egy üveggel is szereznék neki az általa választott pezsgőből, amennyiben azzal befoghatnám a száját, de az alkohol általában megoldja az emberek nyelvét. Beleborzongok a gondolatba, hogy milyen lenne, ha még a jelenleginél is többet beszélne.

Ebben a pillanatban a légiutas-kísérő, aki folyton úgy méreget, mintha egy szelet saftos steak lennék, odabilleg hozzám. Az egyik kezében ezüsttálcán egy pohár pezsgőt egyensúlyoz. Szélesen rám mosolyog.

– Mr. Scott, a pezsgője.

– Ó, az ég szerelmére! – motyogja az orra alatt cserfes szomszédom.

Életemnek ezen a pontján már-már automatikus beidegződésként minden körülmények között szenvtelenül szoktam viselkedni. De különös módon ez most komoly erőfeszítést kíván tőlem. Van valami az engem gyötrő lányban, ami kihozza belőlem az ötévest, és a legszívesebben vásott kölyök módjára megráncigálnám a haját. De nem teszem. Elfogadom az italt, amit a légiutas-kísérő letesz elém.

– Köszönöm – mondom, de közben Cserfes Lány felé tolom a poharat. – Csakhogy ezt az útitársam rendelte, nem én.

A légiutas-kísérő elsápad.

– Ó, én... Nagyon sajnálom – mondja a mellettem ülő lánynak. Igazán meg kellene már kérdezniem a nevét, de inkább mégsem teszem. Nem lenne jó ötlet folytatni a beszélgetésünket. Lehet, hogy szórakoztató, de akkor sincs ki a négy kereke. Ki nem állhatom a kiszámíthatatlan tényezőket.

– Nem tudtam. Azt hittem... – A légiutas-kísérő hangja fokozatosan elhal, látszik, hogy fogalma sincs, mit mondhatna.

– Semmi baj. – A szomszédom előrehajol. Teljesen belemászik a személyes terembe, miközben megértő mosollyal ajándékozza meg a légiutas-kísérőt, engem pedig újra megrohan édes citromtortaillata, és megérzem testének melegét. – Napsugár engem is úgy felizgatott, hogy majdnem előkaptam a bankkártyámat, és felajánlottam, hogy fizetek neki egy kis szexért.

A torkomon akad a saját nyálam.

– A rohadt életbe!

A légiutas-kísérő bíborvörössé válik.

– Igen. Ööö... Hozhatok még valamit?

Egy ejtőernyőt!

– Én nem kérek mást – jelenti ki az örült liba a bal oldalamon, és boldogan szürcsölgeti a pezsgőjét.

– Egy ásványvizet jéggel – felelem. Ebben a pillanatban a legszívesebben egy egész üveg gint rendelnék, de az alkoholtól felerősödnek a félelmeim a repülőgépen. *Csak lélegezz, lazíts, bírd ki ezt a pokoli utat!*

A légiutas-kísérő együttérzőn néz rám. Bal felől boldog dúdolást hallok. Már várom a következő felháborító sortüzet, és furcsa csalódottságot érzek, amikor észreveszem, hogy útitársam a telefonja és a fülhallgatója után nyúl. Szóval azt tervezi, hogy zenét hallgat, és a továbbiakban ügyet sem vet rám. Fantasztikus. Pont ezt szerettem volna. Hálás vagyok érte.

Felkapom a magazinomat, és a vörös Lambo Centarióra meredek. Ugyanez a modell van nekem is, csak grafitszürkében. Lapozok. Határozottan.

A lányos dudorászás folytatódik, épp csak annyira hangos, hogy hallani lehessen a motorok zúgása ellenére. Csodás, a székszomszédom szeret énekelni a zenére. A bosszantó nőszemély éretlen viselkedése bizarr módon fertőző lehet, mert komoly kísértést érzek rá, hogy megbökjem és rámutassak, mennyire hamisan cseng a hangja, csak hogy láthassam a reakcióját. Furcsa izgalmat érzek az ötlet hatására, de akkor felismerem a számot.

A csalódottság, ami elfog a hallatán, egy kisebb sokkal ér fel. Nem számítottam rá, hogy ekkora erővel csap le rám. A lány ugyanis a Kill Johnt hallgatja, és egyértelműen odavan érte. Én is imádom a Kill Johnt. Ők a legjelentősebb banda jelenleg a világon, és részei a lényemnek, minden porcikámba beleivódtak, méghozzá vér, verejték és könnyek árán.

Mert én vagyok a banda menedzsere. Killian, Jax, Whip és Rye az én fiaim. Bármit megtennék értük. Viszont egy dologra soha nem leszek hajlandó: szóba állni a rajongóikkal. Soha!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Korán megtanultam a leckét. A rajongók, bárkik legyenek is, teljesen az eszüket vesztik, amikor megtudják, hogy én vagyok a Kill John menedzsere. Eszem ágában sincs ajtónállóként funkcionálni a számukra.

Újabb hamis dallamok hagyják el Cserfes Lány ajkát. Lehunyt szemmel rázza a fejét, az arcán mennyei boldogság tükröződik. Elfordulok tőle. Nem, nem csalódott vagyok. Megkönnyebbült.

Ezt mondogatom magamnak akkor is, amikor megkapom az ásványvizemet, és a megszokottnál jóval nagyobb lelkesedéssel döntöm magamba. Megkönnyebbült vagyok!